

II. negyedév

1. ÉGŐ SZÍV

„... És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezt-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?” (Lukács 24,32)

A Lukács evangéliumából ismert, Emaus felé tartó két tanítvány hangulata megváltozott (Lukács 24,13-35): depresszióból átváltott a derűlátásba. Szívük tüzének pislogó lángja ismét gerjedezni kezdett.

Amikor Jézus csatlakozott ehhez a két tanítványhoz, megmagyarázta nekik az Írásból a Rá vonatkozó helyeket, és azt, hogy mit tett értük. Jézus szavai újra lángra gyújtották a szívüket. Csüggedt állapotukból felemelkedve ismét megteltek derűlátással. Új vágyat, új szeretetet, új buzgóságot éreztek, Isten újfajta meglátását tapasztalták meg.

Mialatt Jézus az Igét magyarázta nekik, szemük megnyílt az új lelki látásra. Lelki betekintést nyertek, mert isteni tűz kezdett lángra kapni bennük. Ha nem ég bennünk a vágy Jézus és az Ige hallása iránt, nem lehet elfogadni a kinyilatkoztatásokat, és nem nyerhet megértést az isteni igazság. Az igazi tüzet azonban a Szentlélek tudja csak lángra gyújtani, mert a Szentlélek nélkül égni, az csak egy eufórikus érzéskinyilvánítás, amely „mától holnapig tart”.

Az Úr bennünket is szeretne felrázni, a buzgóság állapotába visszazökkenteni, hogy a mi szívünk is „gerjedezzon”. Ez a nap és ez az istentisztelet egy jó alkalom arra, hogy az Úr felszítsa bennünk az igazi tűz lángját.

2. ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged; Aki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,1-5)

Dávid itt a maga lelkével beszél. Így szól hozzá: „Dávid, ne legyél rest, ne legyél hálátlan, ne zárkózz el. Adj hálát Istennek mindenért, amit tett”. Azután felsorolhat konkrét áldást, amiért hálát kell adnia.

- 1) Az Úr megbocsátja minden bűnödöt.
- 2) Az Úr meggyógyítja minden betegségedet.
- 3) Az Úr megváltja életedet a koporsótól.
- 4) Az Úr kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.
- 5) Az Úr teljesíti vágyaidat, jó dolgokat ad neked.
- 6) Az Úr téged megfiatalít; helyreállítja a szervezetedet.

Kedves testvérek, kedves igeszerető barátaink, ha megértjük az Úr kegyelmének ezt a hat, változatlan áldását, amely naponta elérhető a számunkra, akkor mi sem maradunk közömbösek. Tudni, vagy elhinni, hogy milyen jó az Isten: nem elég. Ahhoz hogy ezt az igazságot lelkileg is magunkévá tegyük, a gyakorlatban is ki kell fejeznünk, Dávidhoz hasonlóan: megvallani, hogy milyen Istenben hiszünk.

Nem megvallani az Úr áldásaiba vetett hitünket, azt bizonyítja, hogy elfelejtettük, vagy ami még rosszabb, elhatároltuk magunkat az áldásaitól. Az egyik módja, hogy ne feledkezzünk el Isten jóságáról, az, hogy emlékezzünk rájuk és megköszönjük Istennek a konkrét áldásokat, ahogy Dávid tette. Ez a hozzáállás felébreszti a lelkünket, és magasztalja az Urat; így még sok más isteni áldásban is részünk lesz.

Magasztaljuk most Isten nevét a _____-as/-es számú énekkel.

3. KI A JÉZUS?

Egyetlen komoly történész se vonja kétségbe, hogy élt egyszer egy názáreti Jézus.

A kérdés: KI Ő VALÓJÁBAN?

Némelyek Bill Gatesnél gazdagabbnak, mások Einsteinnál okosabbnak, Teréz anyánál kedvesebbnek tartják – számukra Ő Isten. Mások számára Jézus egy álmissiás – csaló, vagy csak még egy vallási fanatikus. Ám 2000 évvel a halála után, életének hatása még mindig a legnagyobb – nagyobb Platón, Henry Ford, Buddha, Mózes, Mohamed vagy Konfucius életének hatásánál:

Jézusnak világszerte 1 milliárdnál is több követője van.

Élettörténete minden évben bestseller.

Születés osztja a történelmet Krisztus előttire és Krisztus utánira.

Minden év karácsonyán az Ő születésnapját ünneplik.

Nem csak a kereszténység, más vallások is tiszteletben tartják.

Tőle származnak azok a klasszikus gondolatok, hogy „Boldogok a békeségre igyekezők”, és „Úgy bánj másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak”, vagy például ez: „Jöjjetek én hozzám mindnyáján, akik megfáradtatok és megterhelgettetek”.

Az egyik pszichológus szerint, hogy ha összeszednétek a történelem során elhangzott legjobb tanácsokat a legeredményesebb kapcsolatokról, a legjobb mentális egészségről és a boldog életről, mindazok fel sem érnének Krisztusnak a Hegyibeszédben elhangzott Boldogmondásaival. Jézus kijelentette: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővelkedjenek” (Ján 10,10).

Jézus szavai olyan nagy életkérdésekkel foglalkoznak, mint: Szeret-e engemet valaki, még így, a hibáimmal együtt is? Mi az, ami értékes az életben? Mi történik, amikor meghalok? Hogyan győzzem le a rossz oldalamat? Hogyan viszonyuljak másokhoz? Hogyan imádkozzak? Milyen az Isten?

Jézus kijelentette: „Az én beszédeim el nem múlnak”. És valóban, az Ő szavai sok nyelvben, könyvben, mondásban, művészetben, szónoklatban, énekekben benne vannak, bárki más szavainál inkább – tehát valóban nem múltak el.

Az Ő szavai hozzánk, a mi szívünkbe is behatoltak, és az, hogy eljöttünk ide, erre az istentiszteleti helyre, azt mutatja, hogy ismerjük a választ arra a kérdésre, hogy „Kicsoda Jézus”?

Számunkra Ő: Isten, uraknak Ura, Kezdet és Vég, Első és Utolsó, Üdvözítő. Szolgálja az Ő házában eltöltött idő az Ő neve dicsőségét.

4. LEGYÉL AZ ELSŐ KÖZÖTT

„Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és András, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok. És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék őt. És onnan egy kevésse elébb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, amint a hajóban azok is a hálókat kötöztetik vala. És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének.” (Márk 1,16-20)

Ez egy evangéliumi jelentés Jézus első tanítványairól. Ebben a jelentésben kétszer találkozunk az „azonnal” időhatározó szóval. Ezek fordulópontra jelentő pillanatok. Mivel rendelkeztek Krisztus említett követői, még a fordulópontra jelentő „azonnal” előtt?

Krisztus követőinek hazája Galilea volt. Szerették, megszállták, összeforrtak vele és csak akkor hagyták el, amikor muszáj volt. Ott volt a családjuk, a rokonságuk, a baráti körük. Az embereken és a földön kívül volt még valami jó: a munkájuk, ugyanis halászok voltak.

Mi történt ezekkel az emberekkel, amikor elérkezett az „azonnal” szóval kifejezett időpont? Ez az „azonnal” azt jelentette, hogy „egy adott pillanatban”. Az említett négy személy egy adott pillanatban mindenét, amit felsoroltunk, ott hagyta.

Szakítottak a szülőfölddel. Nem veszítették ők el a talajt a lábuk alatt, de az otthonuk utána már ott volt, ahol Krisztus.

A gazdag fogás, vagyis a meggazdagodás alkalmá, se tartotta őket vissza. Mindent ott hagytak. Az engedelmesség nem nézi az órát. Hallgat Istenre és azonnal cselekszik. Minden parancsnak meg van a végrehajtási ideje, a maga „azonnal”-ja.

El kell mondani, hogy Krisztus követői nem hagyták abba a gondolkodást. A tudatos engedelmesség magába foglalja a gondolkodást meg a mérlegelést is. A tanítványok, az említettekkel kapcsolatban, alkalomadtán el is beszélgettek a Mesterükkel.

„És Péter kezdé mondani néki: Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliumért. Aki száz annyit ne

kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövő világon pedig örök életet. Sok első pedig lesznek utolsók, és sok utolsók első” (Márk 10,28-31).

Kérjük Istent, hogy az első között lehessünk, és adja az Úr, hogy az „azonnal”, most és mindörökre szóljon.

5. A SZELEKNEK IS URA

„És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?” (Márk 4,40)

Rembrandt mindössze 27 éves volt, amikor *Krisztus a viharos Genezáret-tavon* címet viselő képet megfestette. Erről az eseményről Márk evangéliumának 4. fejezetében olvasunk. A fény és az árnyék ragyogó ellentétében Rembrandt bemutatja a hajót, amely a nagy viharban majdhogynem elveszik. S miközben a tanítványok küzdenek a viharos széllel, Jézus nyugodtan alszik a hajóban. Ami az egészben a legkülönösebb, a hajóban 13 tanítványt látunk. A műértők véleménye szerint, ez a 13. tanítvány maga Rembrandt.

Márk evangéliuma leírja, hogyan tanulták meg a tanítványok azt, hogy ki a Jézus, és mit tehet? Miközben a tanítványok minden erejükkel azon voltak, hogy megmentse a hajót a süllyedéstől, Jézus mélyen aludt. A tanítványok ezt nehezményezték: Mester, nem törődöl velem, hogy elveszünk?” Miután Jézus lecsendesítette a vihart és a tengert, nyíltan megkérdezte tőlük: „Miért félték ennyire? Miért nincs hitetek?” „És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” (41. vers).

Mi is benne lehetünk ebben a történetben és a tanítványokhoz hasonlóan felfedezhetjük, hogy mindenkinek, aki bízik benne, Jézus a saját jelenlétét, együttérzését és az élet viharai feletti uralmát biztosítja.

*Hogyha hajt a szélvész vad hullám felett,
És remegve félsz, hogy minden elveszett,
Vedd számon az áldást, nézd meg egyenként,
Lásd az Úr kezéből mennyi jó is ért.*

6. AZ ÚR SZERZŐDÉSE

Régen, a Közel-Keleten, az úr vagy uralkodó és az alattvalói közötti megállapodást az „úr szerződésének” nevezték. Mindig állatáldozattal írták alá. Az áldozat bemutatása után a félbevágott állatot úgy helyezték egymással átellenben, hogy közte el lehessen menni. És miközben az úr vagy uralkodó átment az elfelezett áldozat között, hangosan megvallotta, hogy tiszteletben fogja tartani a szerződést, de ha nem teljesíti, amit megígért, legyen olyan, mint a félbevágott állatáldozat.

Amikor Ábrahám megkérdezte Istent, hogyan lehet biztos abban, hogy meg fogja tartani az ígétét, Isten az „úr szerződésének” képét használta fel. Amikor „a tüzes fáklya átment e között a húsdarabok között”, Ábrahám előtt világossá vált, hogy Isten elkötelezte magát a szerződés megtartására. Istennek Ábrahámmal kötött szövetsége és az ígérete, hogy azt megtartja, Krisztus minden követőjére érvényes. Ezért beszél Pál apostol az ő leveleiben Ábrahám gyermekeiről (olvasd fel: Róma 4,11-18; Gal 3,29). Amikor elfogadjuk Jézus, mint Megváltónkat, Isten hitszövetségünk őrizőjévé válik (Ján 10, 28-29) és rábízhatjuk az életünket.

Az üdvösségünk az Isten kezében biztonságban van.

7. DICSÉRJÉTEK AZ URAT

„Dicsérvétek az Urat!

Dicsérvétek Istent az ő szent helyén; dicsérvétek őt az ő hatalmának boltozatán!

Dicsérvétek őt hősi tetteiért, dicsérvétek őt nagyságának gazdagsága szerint!

Dicsérvétek őt kürt-zengéssel; dicsérvétek őt hárfán és citerán;

Dicsérvétek őt dobbal és tánccal, dicsérvétek őt hegedűkkel és fuvolával;

Dicsérvétek őt hangos cimbalommal, dicsérvétek őt harsogó cimbalommal.

Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérvétek az Urat!”

(150. zsoltár)

A 150.zsoltár nem csupán egy szép dicsének. Olvasgatva mi is megtanulhatjuk az istendicsőítést: hol kell dicsőíteni, hogyan kell dicsőíteni, kinek kell dicsőítenie?

Csak egyetlen kérdésnél álljunk meg. Ki az, akinek dicsőítenie kell Istent? „Minden lélek”-nek (6. vers). Dicsőítsék Őt fiatalok és idősek. Gazdagok és szegények. Gyengék és erősek. Minden teremtmény. Isten azt szeretné, ha minden lény, akiben az Ő lehelete van, alátámassza az Ő hatalmát és nagyságát.

Amikor Istent dicsőítjük, buzgón kifejezzük hálánkat azért, hogy dicsőségesen és örökké uralkodik.

Magasztaljuk most az Ő nevét és dicsőítsük Őt a _____ számú énekkel.

8. A VISSZHANG

Egy férfi és a fia egyszer egy hegyi erdőben sétált. A fiú hirtelen megbotlott egy ágba és fájdalmában felsikoltott: „Óóóó, jaaaa!” Váratlanul egy másik hang is azt mondta: „Óóóó, jaaaaj!” A fiú kíváncsian kiabált vissza: „Ki vagy?” De válaszként csak ezt hallotta: „Ki vagy?” Mérgesen visszaordított: „Gyáva féreg!” A hang elismételte: „Gyáva féreg!” A fiú kérdően nézett az apjára: „Apa, mi történik?”

„Fiam, felelte az apa, figyelj csak. „Ekkor az apa hangosan felkiáltott: „Csodállak!” A hang elismételte: „Csodállak!” Az apa még mást is mondott: „Nagyra becsüllek!” A hang is megszólalt: „Nagyra becsüllek!” A gyerek meglepődve figyelt, de még mindig nem értette, mi történik.

Az apja elmagyarázta: „Az emberek ezt visszhangnak nevezik. Valójában az élet is ilyen. Amit adsz, azt kapod vissza. Az élet a te cselekedeteid tükré. Ha több szeretetet akarsz, akkor többet adjál. Ha több jószágot, akkor legyél jobb. Megértésre, tiszteletre vágsz, legyél mások iránt több megértéssel, tisztelettel. Ha azt akarod, hogy mások türelmesek legyenek veled és becsüljenek téged, akkor legyél velük türelmes, és becsüld őket. Ez a szabály az élet minden területére vonatkozik. Az élettől mindig azt kapod, amit adsz. Az életfolyamatok nem véletlenek, a te életedet tükrözik.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 9,6).

„Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratándja is.” (Gal 6,7)

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. (Mát 7,12)

9. NE FÉLJETEREK

„A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jár, megrémülének, mondván: „Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának. De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bizzatok; én vagyok, ne féljete!” (Mát 14, 24-27)

A tanítványokat megrémisztették a nagy hullámok, olyannyira, hogy teljesen elfeledkeztek azokról a csodadolgokról, amelyeket Jézus mellett tapasztaltak. Teljesen magával ragadta őket a helyzet és a félelem. Többen talán így gondolkodtak: „Ez biztosan a sátán műve. A sátán akar elveszteni bennünket, mivel Jézust követjük”. „Ugyan mi rosszat tettünk? Ki az a nagy bűnös közöttünk, aki miatt Isten így sújt bennünket?” „Miért történik ez velünk? Azt tesszük, amit Isten mondott. Engedelmesek vagyunk. Miért tört ránk ez a vihar?” „Hol van most az Isten? Látja Ő ezt? Érdeklí Őt egyáltalán?” S valóban, a bajok és nehézségek közepette, mindnyájunkat kínozhatnak ilyen gondolatok.

Ám a félelem csúcsán, az éjszaka legsötétebb részében, a dühöngő viharban, üvöltő szélben, a legnagyobb reménytelenségben, Jézus egyre közelebb kerül hozzánk, hogy bemutatkozzon, mint a hullámok Ura, mint Megmentőnk a bajok viharában.

„Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett.” (Zsolt 29,3)

10. ÚJ KEZDET

„... Elmenének azért más faluba.” (Lukács 9,56)

Amikor megismerjük és megértjük Isten akaratát az életünkkel kapcsolatban, és megismerjük Isten jellemét, akkor képesek vagyunk másként látni az életünkben jelentkező akadályokat és ellenségeskedéseket. Mert akkor képesek vagyunk Jézus szemével látni azokat – nem úgy, mint akadályokat, hanem mint új, istenadta lehetőséget és esélyt. Amikor a samáriabeliek elutasították, hogy befogadják Jézust és a tanítványait, azt olvassuk, hogy miután Jézus megfedte a tanítványokat, amiért bosszút akartak állni, „elmenének azért más faluba”. Így van ez annak az embernek az életében is, akit Isten vezet: ott mindig van „másik falu”, másik esély, az újrakezdés újabb lehetősége.

Kedves igeszerető barátaim, kedves hittestvéreim, az életben mindig van egy „következő” állomás. Ez a „következő” falu, valójában, közelebb volt a Jézus által kitűzött célhoz. Másnap nem kellett messzire mennie. Amikor Jézus szembetalálta magát a samáriabeliek felfuvalkodottságával és önteltségével, nem esett miatta kétségbe. Valójában ezzel szívességet tettek Neki – közelebb vitték Őt a céljához. Ezt a visszautasítást Jézus az Isten akaratának tartotta, melyet követően egy új lehetőség kínálkozott fel Neki: egy új falu, valami jobb.

Meg kell értenünk, hogy Istennel mindig tovább léphetünk, és hogy a jelenlegi kudarcokat meg akadályokat új lehetőségekké alakíthatjuk. Istennek legyen hála érte, hogy az életünkben mindig van egy új falu, egy új lehetőség, egy új kezdet. Hála Istennek ezért a szombatnapért, melyben újabb esélyt kaptunk arra, hogy közelebb kerüljünk Hozzá. Használjuk ki ezt a lehetőséget.

11. BÁTORODJÁL – EZ MÉG NEM A VÉG

Ma reggel egy zsoltárköltővel fogunk megismerkedni. Úgy tudjuk, hogy Aszáf írta a 73. zsoltárt, s ő volt a vezetője a híres ótestamentumi Dávid király egyik kórusának.

Aszáf hasonlóan siránkozott, mint mi szoktunk. Úgy érezte, hogy kijátszották, becsapták. Sok csalódás és igazságtalanság érte az életben. Hallgassuk meg egy pillanatra a kiáltását:

„De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híja, hogy lép-teim el nem iszamodtak” – panaszkodott Aszáf. „Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak. Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket... Az égre táogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet. Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem? Íme, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek!” (Zsolt 73,2-6; Zsolt 73,9-12).

Miközben szemléli a kapzsi és erőszakos emberek boldogulását, a zoltárköltő itt mintha azt mondaná: „Isten nem bánik igazságosan az ő választottaival. Mások gazdagodnak, én meg üres kézzel állok itt. Míg mások a bűnre bünt halmoznak, én igyekezek szívemet tisztán tartani. Mások csalnak, és jól meg a dolguk. Én meg gondolni sem mertem a lopásra, ám alig tudok kijönni a pénzemből”.

Bár kihívást jelent számára a gonoszok látszólagos boldogsága, Istennek ez az embere mégis tele van bizalommal. A belső konfliktusokban eltelt és a gondolkodásban töltött idő után az istentelenekről, hamisakról és büszkékről megállapítja: „Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz” (Zsolt 73,17)

Évezredekkel később korunk emberét hasonló dolgok bántják, a válasz azonban ugyanaz: tekints a mennyei Szentély felé és nézz be a függöny mögé.

12. SZOLGÁLJATOK NEKI ÖRÖMMEL

„Vígan énekelj az Úrnak...” (Zsolt 100,1)

Ha örömmel szolgálunk az Úrnak, akkor ez azt jelenti, hogy az Övéi vagyunk. Akik szomorú arccal szolgálnak Istennek, azt teszik, amit nem szeretnek, vagyis voltaképpen nem szolgálnak Neki. Meg van náluk a kegyességnek látszata, de nincs lelki életük.

Istenünknek nem rabokra van szüksége, akik magasztalnák az Ő uralmát. Ő a szeretet országában uralkodik, és azt szeretné, ha az Ő szolgálói boldogok lennének. Az angyalok énekelve, és nem sóhajtozva

szolgálunk Istennek; zúgolódásuk és panaszkodásuk lázadás lenne. A nem önként meghozott áldozatnak nem örül az Isten, mert Ő a szívek vizsgálója: és ha látja, hogy csak kötelességből és nem szeretetből szolgálunk Neki, atyai szíve nem fog örülni.

Az örömteljes szolgálat a szív szolgálata, éppen ezért igazi. Ha elveszed a kereszténytől az önkéntes szolgálat örömét, elveszed az őszinteségének a bizonyítékát. Az öröm megújítja bennünk az erőt, a vidám gondolat megszünteti a szolgálat nehézségeit. Ha még hiányzik nálunk a szolgálat öröme, akkor a lelkünk fájdalmasan elcsügged. Aki az Úr szolgálatában boldog, azt bizonyítja, hogy erénye az engedelmesség; és így fog énekelni: A te Törvényedben járok, mert ez örömömre szolgál!

Szolgáljunk az Úrnak örömmel! Öröme tegyen bizonyosságot azoknak, akik azt hiszik, hogy az istentisztelet raboskodás. Bizonyítsa azt, hogy ez nem így van!

13. A VÁLASZTÁS KERTJE

Megfeszítettése előtt Jézus egy időt a Gecsemánéban töltött, egy éjszakát, amelyben átélte a Rá váró események minden szörnyűségét. Ezért így imádkozott az atyjához: „Atyám! Ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár”. Miféle pohár az, amely Jézust ilyen szörnyűséggel töltötte el? Az Isten haragjának pohara volt, amelyet értünk egyen-egyenként kellett kiinnia. Isten ítéletéből a nekünk járó rész így Jézusra esett.

Atyja iránti szeretetből, nehéz gyötrelmek után, hajnalban Jézus elfogadta a „poharat”, e szavak kíséretében: „... mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied”. Bámulatatos, milyen messzire volt hajlandó Jézus elmenni az Atyjával, mennyi bizalom és átadás volt Benne.

Drága testvérek, Jézushoz hasonlóan nekünk is vannak gecsemánéi gyötrelmeink, küzdelmeink. Ez az a kert, ahol eldöntjük: vajon meghalunk önmagunknak, vagy nem? Elhisszük-e az Atyának, vagy nem, hogy az éjszakában töltött időt követően kihúzhatjuk Vele a hajnali gyötrelmek idejét?

Nekünk lehetnek különféle poharaink, csúnyák és zavart keltőek: amikor úgy tűnik a számunkra, hogy az életnek már semmi értelme sincs, amikor a bajok túl nagyok látszanak, úgy hogy szinte nem tudjuk elviselni őket, amikor úgy érezzük, hogy még egy napot már nem bírunk ki...

Bármi kínozzon is bennünket, mindig választhatjuk a békesség útját; azt, amit Jézus is mondott: „... mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied”. Igen, néha ezt nem könnyű kimondani. De önmagunknak meghalni se könnyű dolog – ez a kereszt.

Érdekes, hogy az ember bűne egy kertben kezdődött, az Édenben. Aztán Jézus felvette magára Ádám bűnét, ismét a kertben, a Gecsemánében. Még az is érdekes, hogy mind Ádámnak, mind Jézusnak szabad választása volt. Mi is a választásaink kis kertjében döntünk arról, hogy kinek az akarata legyen meg, a mienk vagy az Atyáé.

Válasszuk ma is azt, hogy szívvel fogunk engedelmeskedni Istennek; teljes szívvel. Engedjük meg Isten Lelkének, hogy betöltse a szívünket, és akkor egyetlen nyomorúság se lesz olyan nagy, hogy el-takarja előlünk Istennek az új Földről és az örök életről adott ígérését.